

Lord Raffles

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

HET GANGSTERVROUWTJE

N° 2704

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

Vandenboudt Frans, Jagersstraat 23, Hasselt

Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HET GANGSTERVROUWTJE

HOOFDSTUK I

NAAR SCHATKAMEREILAND

Op een heldere dag, omstreeks zes uur in de ochtend, vroeg in de lente, verlieten twee mannen, eenvoudig gekleed, aan de achterkant een herenhuis in de Cromwellstreet, dat toebehoorde aan Lord William Aberdeen, een welbekend, algemeen voor schatrijk gehouden philanthroop.

De oudste van hen was een man van ongeveer veertig jaar, met een krachtig getekend, energiek gezicht, waarin twee grote, grijze ogen schit-

terden, die getuigden van ontembare wilskracht en een stoutmoedigheid, die voor niets terug deinsde.

Zijn metgezel was heel wat jonger en had een overvloed van blond haar, een rond, jong gezicht met zachte ogen, die vrolijk konden tintelen, maar ook dikwijls ernstig en somber keken. Zijn naam was Charles Brand en hij was sekretaris bij Lord Aberdeen.

Eerstgenoemde was de eigenaar

van het huis, John Raffles, de Grote Onbekende, de bittere vijand van Scotland Yard, die nog altijd, hoewel vergeefs op hem aasde en op wiens aanhouding nog altijd een premie van duizend pond sterling was gesteld.

In al die jaren was de politie van Londen er inderdaad in geslaagd, de stoutmoedige Gentleman-Inbreker een paar keer te grijpen, maar ieder keer had zij zich alleen heel kort mogen verheugen in deze overwinning, want steeds was de stoutmoedige avonturier er in geslaagd zich te bevrijden, op een manier, die de hoofdinspekteur Phileas Baxter ziedend maakte en de eenvoudige agenten met bijna bijgelovige vrees en eerbied voor John Raffles vervulde.

Zelfs gedurende zijn avontuurlijke zwervtochten door alle werelddelen, had de politie in Londen haar onderzoekingen niet gestaakt en soms dacht Raffles nog met een medelijdend glimlachje, hoe hij in de hem toegestuurde Londense bladen het bericht had gelezen, dat « de politie nu op het spoor dacht te zijn van de langgezochte Gentleman-Inbreker », terwijl hij zich onder een aangenomen naam en vermomd volkomen veilig, ergens in het binnenland van Bengalën, niet ver van de Noordpool, in 't hartje van Zuid-Amerika, of aan de Kaap ophield.

De beide mannen liepen snel de tuin door op een tuinhuis toe, waarvan Raffles de deur opende. Zij stapten nu een smaakvol gemeubeld vertrek binnen, zonder aarzelen liep Raffles op de schoorsteenmantel toe en drukte op een goed verborgen knop in het midden van een van de krullen in het snijwerk, waarmee de grote spiegel omlijst was. Ogenblikkelijk schoof de hele schoorsteenmantel geruisloos opzij en liet een smalle opening in de muur vrij, waardoor de twee vrienden verdwe-

nen, terwijl achter hen de schoorsteen even stil weer op zijn plaats terug schoof.

Direkt knipte Raffles zijn zaklantaarn aan en bij het licht daarvan liep hij, gevolgd door Charles Brand, door een smalle gang, gevormd door de buitenmuur van het tuinhuis en de loze binnenmuur, die de wand van het vertrek vormde en welke ruimte juist breed genoeg was, om een niet al te dikke man te laten passeren. De gang was net even lang als het tuinhuis breed was, ongeveer vijf meter en aan het uiteinde daarvan was een ijzeren trap, die tamelijk steil naar beneden liep.

De beide vrienden daalden de dertig treden van deze trap af en bereikten nu een ondergrondse ruimte. Hier draaide Raffles een schakelaar om en een tweetal elektrische lampen floepten aan, die de ruimte helder verlichtten. De twee mannen waren nu in de geheime werkplaats van de Grote Onbekende, ingericht met de modernste hulpmiddelen, zoals een aantal machines voor hout- en metaalbewerking, fraisbanken, draaibanken, schaafmachines, cirkelzagen en die allen aangedreven werden door een elektromotor, die in een van de hoeken van het ruime, door zes duizend wattlampen verlichte vertrek waren geplaatst.

Op de brede werkbank lagen enige voortreffelijk bewerkte houten modellen, zogenaamde « mallen », die het werk waren van James Henderson, de chauffeur van de Grote Onbekende, die aan vele van zijn avonturen had deelgenomen.

Raffles liep echter het vertrek in zijn volle lengte door en opende opnieuw een deur, die toegang bleek te geven tot een opslagruimte.

Men zag hier, op brede planken gerangschikt, of opgehangen aan sterke haken, verschillende machineonderdelen, kleine drijfstan- gen, zul-

gers, cylinderkoppen, klepveren, nokkenassen, tandwielen van verschillende afmetingen, van koper zowel als van staal, kogellagers, kortom, alles wat er nodig kon zijn voor reparatie.

In een van de hoeken van het vertrek op een brede, duimdikke plank lagen twee glanzende, grote voorwerpen, prachtig afgewerkt, uit beuken- en palmhout vervaardigde propellers voor een vliegtuig.

Raffles liep op een van deze voorwerpen toe, wreef voorzichtig even met de vinger over de glanzend gepolitoerde oppervlakte van het hout en zei, zich tot Brand wendend:

— Dit is wat wij nodig hebben, kerel, en wij zullen nu zo voorzichtig zijn en een reserveschroef mee aan boord van de «Duivel der Lucht» nemen, zodat wij niet weer, zoals een week geleden, de kans lopen op een onherbergzaam eiland midden tussen sneeuw en ijs gevangen te worden gehouden, omdat door een ongeluk de propeller vernield werd.

— Je wilt dus deze schroeven direkt naar Schatkamer-Eiland gaan overbrengen?

— Ja, vandaag nog. Hoe eerder wij mijn vliegtuig, dat wij daar hebben moeten achterlaten, herstellen, hoe beter het is. In ieder geval zal het er door de kou niet beter op worden. De ijsberen mochten hun aanval eens herhalen en tenslotte denk ik de «Duivel der Lucht» binnenkort nodig te hebben om er mee naar New York te vliegen.

— Je wilt dus naar Amerika terug? Maar waarom dan toch? Je doodsvijand Erle Wilson, de Meester van het Genootschap van de Gouden Sleutel, is dood. Je hebt niets meer van die bloeddorstige schurk te vrezen. Waarom zou je je in gevaar brengen, door terug te keren naar de stad, waar Wilson in ieder geval nog veel vrienden moet hebben, die

niets liever zullen doen dan zijn dood te wreken op de man aan wie zij het noodlottig einde van hun aanvoerder ongetwijfeld zullen hebben toegeschreven?

— Het is niets anders dan sport, Charles, antwoordde Raffles. Het kan je niet ontgaan zijn, dat in de laatste tijd de Engelse bladen vol staan met berichten uit Amerika, meer speciaal uit New York, die melding maken van steeds brutaler berovingen, soms zelfs, op klaarlichte dag gepleegd en meestal met behulp van een auto. Ofschoon ik mij weliswaar in omstandigheden bevind, die mij een afkeuring van dergelijke daden wel enigszins moeilijk maakt, dat geef ik dadelijk toe.

— Maar Edward, vergelijk jezelf toch niet bij die ordinaire straatrover, riep Brand verontwaardigd uit.

— Dat doe ik ook niet, Charles, wees er maar zeker van, antwoordde Raffles bedaard. Ik geloof wel te mogen zeggen, dat mijn doel, mijn streven, iets anders is, dan dat van die lui, die alleen stelen om zichzelf te verrijken en ook dikwijls geweld plegen, dingen, waar ik een hartgrondige afkeer aan heb. Ik denk dan ook niet naar New York te gaan, om met die lui te confereren, of hen het gras voor de voeten weg te maaien, want voorlopig is mijn jachtgebied in Engeland groot genoeg voor mij. Nee, wedijveren met hen wil ik niet, ik wil hen zo mogelijk bestrijden en dan wil ik voor alles eens kennis zien te maken met een jongedame, die in de hoogste mate mijn belangstelling heeft gewekt.

— Wat is dat? riep Brand verwonderd en verheugd uit. Voel jij je werkelijk aangetrokken tot een lid van het zwakke geslacht? Dat is dan iets nieuws! Is zij een goede partij?

Maar Raffles hief bezwerend de

hand op en riep :

— Alsjeblieft, Charles, niet dergelijke grappen. Van iets dergelijks is natuurlijk geen sprake. Stel je toch eens voor. John Raffles, die als een burgermannetje naar het bureau van de burgerlijke stand zou gaan met het doel om aan te tekenen, zoals men dat, geloof ik, noemt : het denkbeeld is te gek om los te lopen, Charles.

— Maar wie is dan die dame, die zo sterk je belangstelling heeft gaande gemaakt ? vroeg Brand. Hoe heet zij ?

— Dat zou ik je onmogelijk kunnen zeggen.

— Wat is dat ? Je weet niet eens hoe de vrouw heet, die je wil leren kennen ?

— Ik weet het werkelijk niet, kerel. Ik kan je echter wel zeggen, hoe zij er uit ziet. Ze heeft een lief, onschuldig gezichtje, met energieke, zachte madonna-ogen, en zij is de gevaarlijkste misdadigster, die op dit ogenblik New York onveilig maakt, en dat wil wat zeggen.

— Nu weet ik waarover je spreekt, riep Brand opgewonden. Zij noemen haar in New York het meisje met het madonnakopje en zelfs haar slachtoffers zijn weg van haar schattige gezichtje. Het is een negentienjarig meisje, en als de bladen de waarheid spreken, dan moet zij zelfs aan het hoofd staan van een dievenbende.

— Dat een knap, jong meisje, aan het hoofd staat van een bende misdadigers, is eigenlijk niet zo verwonderlijk. Naar ik mij meen te herinneren, bestaat de methode van deze dame hierin, dat zij zich, voorzien van gunstige getuigschriften, die natuurlijk een voor een zijn nageemaakt, als kamermeisje ergens gaat werken, vervolgens het ogenblik afwacht, dat er rijke logé's of gasten op bezoek zijn, om dan haar mede-

plichtigen binnen te laten, die hun slag kunnen slaan. Het moet al eens voorgekomen zijn, dat zij persoonlijk haar slachtoffers met chloroform bedwelmd heeft.

— Maar dat is dan een knap gevaarlijk wezen, riep Brand uit.

— Ongetwijfeld en daarom heeft ze juist mijn grote belangstelling, antwoordde Raffles. En nu zullen wij hier niet langer blijven praten. Laten wij maar liever aan het werk gaan.

— Akkoord, Edward.

De beide mannen tilden de twee propellers een voor een van de plank en droegen ze naar de aangrenzende werkplaats.

Hier bevonden zich verscheidene pakkisten van verschillend formaat en Raffles had er gauw een uitgezocht, groot genoeg om er de twee schroeven in te verpakken.

De kist werd voor een groot deel met houtwol gevuld, de beide schroeven werden er in gelegd en zorgvuldig vastgezet met houten wervels, die met laken gevoerd waren, om het gepolitoerde houtwerk zelfs voor het minste krasje te beschermen.

De kist woog nu tamelijk zwaar en de beide mannen hadden heel wat moeite om haar te vertillen.

Nog voor zij de voet van de ijzeren trap bereikt hadden, zei Raffles, na op zijn horloge te hebben gekeken :

— Henderson zal wel op zijn. Wij zullen de brave kerel eens hier laten komen.

Raffles greep de huistelefoon en stelde zich in verbinding met de chauffeur, die boven de garage sliep.

Vijf minuten later verscheen er een breed geschouderde reus met een open gezicht, een nek als een stier en vuisten, die een os met een slag zouden kunnen verpletteren ; dat was James Henderson, de trouwe chauffeur van John Raffles.

— Luister eens James, begon Raffles, wij hebben in deze kist twee propellers voor onze machine, die nu op Schatkamer-Eiland staat, maar de trap is wat steil en die kist is wat zwaar om je de waarheid te zeggen.

Zonder een nadere verklaring af te wachten, bukte de reus zich, greep de lastig te hanteren kist in het midden vast, tilde haar blijkbaar zonder enige inspanning op zijn schouders, hield haar vast bij een van de lussen van touw en begon de ijzeren trap op te klimmen, zonder dat uit een van zijn bewegingen bleek, dat hij zich merkbaar inspande.

Raffles keek hem een ogenblik na en zag toen Brand glimlachend aan.

— Ik geloof, dat die propellers samen met de kist ongeveer vijf honderd pond wegen, zei hij zacht.

— Dan is het ook zo wonderlijk niet, dat hij er weinig moeite mee heeft, antwoordde Brand. Ik heb hem wel eens in onze turnzaal met één hand, twee honderd vijf en dertig kilo in de hoogte zien drukken, dat is dus heel wat meer dan de Franse wereldkampioen gewicht-heffen.

Henderson was op dit ogenblik boven aan de trap beland en riep naar beneden:

— Waarheen verder, Mylord?

— Naar de garage, James. Over een paar uur vertrekken wij met de auto naar Aberdeen, waar onze grootste motorboot ligt, de « Zeearend », en vandaar steken wij weer naar mijn onbewoond eiland over ten noorden van IJsland, om er de machine te gaan repareren.

— Allright, Mylord, kwam de reus, even kalm, als wanneer Raffles hem gezegd zou hebben, dat hij een reisje naar een Engelse badplaats ging maken, en toch lagen de gevaren en moeilijkheden van de tocht over de met ijs overdekte zee

nog vers in het geheugen van de reus.

Raffles en Brand hoorden hem de zware kist weer opnemen en daarna deden zij de lichten uit, sloten de deuren en bestegen op hun beurt de trap naar de geheime gang.

Henderson bleek de kist al door de overdekte verbindingsgang naar de garage te hebben gebracht, die met grote grote schuifdeuren uitkwam op een stille zijstraat, waar slechts bij hoge uitzondering een voorbijganger te zien was en waarvan de tegenoverliggende kant gevormd werd door de blinde muur van een grote fabriek.

De beide mannen liepen weer door de tuin naar het huis en begonnen direkt voorbereidingen voor hun vertrek te treffen.

Veel kleren en vermommingen konden zij deze keer niet meenemen, om de machine niet al te zwaar te belasten, maar beiden zorgden toch voor een paar dozijn pruiken en voortreffelijk nagemaakte baarden en snorren, die zij daarginds onmogelijk zo goed zouden kunnen krijgen.

Wat zij nodig hadden werd in twee speciaal daarvoor vervaardigde koffers gepakt, die precies in het kleine laadruim pasten van de elektrische machine, die een enorme snelheid kon ontwikkelen.

Om half drie in de middag verlieten Raffles en Brand het huis en Gaston, de oude kamerbediende, vermoedde niet anders of Zijne Lordschap begaf zich naar een van zijn landgoederen om die te inspekteren.

Het is een lange weg naar Aberdeen, in het zuiden van Scotland aan de kust gelegen en beschikkend over een voortreffelijke haven, maar Henderson, die als chauffeur niet te evenaren was, legde die tocht in minder dan zes uren af.

Het was bij half negen toen de

grote wagen stopte voor het hotel het « Vergulde Anker » dicht bij de haven en de reizigers haastten zich, zich op te frissen en daarna naar de eetzaal te gaan, die al bijna verlaten was, om daar de inwendige mens te versterken.

Men zou die nacht in Aberdeen doorbrengen en de volgende dag pas laat in de middag in zee steken, want Raffles wilde de reis zo inrichten, dat hij de ijszone pas zou bereiken tegen dat het weer licht werd, om op deze manier het gevaar van een ontmoeting met de ijsbergen zoveel mogelijk te verminderen.

Toen een kellner de koffie binnen bracht en nadat de man zich weer verwijderd had, merkte Brand op:

— Je moet me niet kwalijk nemen, Edward, maar ik blijf de reis naar Schatkamer-Eiland in deze tijd van het jaar een bijzonder gewaagde onderneming vinden.

— Waarom? vroeg Raffles, terwijl hij dikke rookwolken uit zijn sigaret blies.

— Wat een vraag. Ben je nu al vergeten met welke moeilijkheden wij te kampen hebben gehad, toen wij een week geleden ongeveer het eiland met de motorboot wilden verlaten? Je bent genoodzaakt geweest door middel van dynamiet het ijs over een lengte van een kilometer op te blazen, om op die manier een vaargeul te maken van het verlaten

eiland tot aan de open zee, die al gauw heel wat minder open bleek te zijn, dan dat wij ons voorstelden, want er kwam een onafzienbaar ijsveld in de weg, dat wij met heel veel moeite hebben weten over te steken. Ik hoef je zeker niet te zeggen, dat de vaargeul die je kunstmatig in het leven hebt geroepen, al een paar uur later weer zal zijn dichtgevroren, want als ik mij niet vergis was de thermometer op die dag tot dertig graden onder nul gedaald.

— Drie en dertig, Charles, antwoordde Raffles. Ik geef toe, dat er moeilijkheden aan de reis verbonden zijn, maar vergeet niet, dat wij nu de « Zeearend » zullen gebruiken, die bijna tweemaal zo groot is als de « Zeemeeuw », waarmee wij de tocht van Schatkamer-Eiland naar Hull maakten, en dat zij over een veel krachtiger motor beschikt. Bovendien is het een week lang heel zacht en zonnig weer geweest, wat er wel toe zal hebben bijgedragen de ijsvelden te breken en tenslotte, als de nood aan de man komt, zou ik weer gebruik maken van dynamietpatronen. Wij zullen een kist met een paar honderd van die dingen mee aan boord nemen.

— Dan hoop ik maar één ding, hernam Brand droogjes, dat die kist met dynamiet behoorlijk wordt weggestuwd.

HOOFDSTUK II

HET Vliegtuig

De drie mannen genoten een voortreffelijke nachtrust, welverdiend na een week van spannende, gevaarlijke en vooral uiterst vermoeiende avonturen, namen een bad, gebruikten laat het ontbijt, wandelden wat door de stad, genoten van het heerlijke uitzicht over de baai, bezichtigden in het boothuis van de koninklijke jachtclub de « Zeearend », de krachtige, zeewaardige motorboot van Lord Aberdeen en besteedden de rest van hun tijd aan de inspectie van het inladen van enige kisten met levensmiddelen, wapens, ammunitie en de kist met dynamietpatronen, waarop Brand scherp het oog gevestigd hield, om zich te overtuigen, dat het gevaarlijke goedje een plaats in het vooronder kreeg, waar de kist met behulp van touwen en sterke krammen door hemzelf werd vastgesjord, zodat zij bij een schok of aanvaring niet van haar plaats zou kunnen vallen.

Omstreeks half vier, nadat ook de kist met de beide propellers en de bagage van de reizigers aan boord was gebracht, scheepten de drie mannen zich in, nadat de auto een plaatsje had gevonden in de garage van het hotel, waar zij gelogeerd hadden.

Onmiddellijk nadat de boot de haven had verlaten, noteerde Brand dat in zijn zakagenda.

Dit was volstrekt geen overbodige voorzorgsmaatregel, want Raffles bezat op dat tijdstip van zijn veelbewogen leven, in verschillende

hoofdplaatsen van de hele wereld, ja tot zelfs in Dakar, San Francisco en Stelbourne, niet minder dan vijf en zestig auto's, grote en kleine, en ook een zevental motorboten, allen onder een andere naam en het was gewoon ondoenlijk, uit het hoofd te onthouden, waar op een gegeven ogenblik al die voertuigen waren, die heel vaak onverwachts moesten worden gebruikt en dan weer op een plaats terecht kwamen, soms honderden kilometers verwijderd van de plaats van vertrek.

En als Brand zijn zorgvuldig bijgehouden agenda eens doorbladerde, dan ontdekte hij dat er op dit ogenblik een zeiljacht van Raffles op de ree van Genua, een motorboot in de haven van IJmuiden, een tweede in Napels, een derde op de rede van Odessa lag en die zou op dit ogenblik niet zonder heel wat moeite te bereiken zijn. Dan nog een in de haven van Hull, de trouwe « Zeemeeuw », de vijfde in een goed verborgen grot op Torghattan, het eenzame vissers-eiland op de kust van Noorwegen en dan was er de « Zeearend », waarvan de drie mannen nu het dek onder hun voeten hadden.

Wat de auto's betreft, er stonden wagens in garages in New York, Rotterdam, Wenen, en verder in Tokio, Hongkong, Boedapest, Belgrado, Madrid, Kaapstad, Melbourne, een in Temesvar, eveneens onbereikbaar voor het ogenblik, twee in Philadelphia, terwijl de rest was verdeeld over enkele steden in Azië,

Australië, Zuid-Amerika en India.

Het was dus een dure grap, vond Brand, maar hij had er al dikwijls het nut van ondervonden, vooral in streken, waar het erg moeilijk, soms onmogelijk was een auto te huren, juist wanneer zo'n voertuig absoluut onmisbaar was.

Het was voor de tijd van het jaar in Schotland bijzonder zacht weer en het was voor Brand, zelfs nu nog, na de ervaring van een week geleden, moeilijk, zich voor te stellen, dat men na maar twee dagen varen een streek zou ontmoeten waar de wintervorst nog altijd zijn scepter zwaaide, waar felle kou heerste, waar zich onafzienbare ijsvelden uitstrekten en de onder water al ten dele gesmolten ijsbergen met donderend geraas omstortten.

Pas na vele uren varen, toen de zon alweer op kwam, ontdekten de drie reizigers, die om de beurt enige uren hadden geslapen, het eerste ijs, een klein veldje maar, nauwelijks een kilometer in omtrek en dat snel in grootte verloor onder de invloed van de zonnestralen en de lauwe golven.

Maar om twaalf uur in de middag doemden er in de verte grote ijsbergen op en de kou werd toen zo voelbaar, dat de reizigers hun pelzen moesten aantrekken. Het vroom minstens tien graden.

De « Zeearend » doorsneed intussen met de regelmaat van een uurwerk de golven en de motor roffelde onder het toezicht van James Henderson zijn eentonige cadans.

Toen de zon alweer begon te dalen en nadat de reizigers IJsland enige streken westwaarts hadden laten liggen, doemde een donkere plek aan de horizon op.

Dat was Schatkamer-Eiland, het onbewoonde, onherbergzame eiland in de IJszee, waar Raffles een deel van zijn schatten bewaarde en waar

hij, niet lang geleden van Amerika komende, met zijn machine heen gevlogen was, om zich te onttrekken aan de achtervolging van de New Yorkse politie, die op de hoogte was geweest van zijn vertrek en daarvan zeker haar Engelse collega's in kennis zou hebben gesteld.

In de onmiddellijke nabijheid van het eiland namen de drijvende ijschotsen en velden in aantal toe en Raffles had de grootste moeite telkens en telkens opnieuw deze drijvende hinderpalen uit de weg te gaan.

Maar tenslotte werd hem dit absoluut onmogelijk. Op ongeveer twee honderd meter uit de lage wal werd de ijsmassa zo compact, dat er aan doorvaren niet te denken viel.

Er bleef dus niets anders over, dan de motorboot vast te leggen aan de rand van een groot ijsveld, dat zich tot aan de kust onafgebroken uitstreekte.

Gelukkig werd de « Zeearend » aan de kant van de zee beschermd door een tweede ijsveld, dat zich als het ware dwars voor de opening geschoven had, die de motorboot net was ingevaren en zodoende een slagboom vormde tegen het opdringende ijs.

Raffles begreep echter wel, dat deze situatie niet lang kon voortduren, daar de kracht van het opdringende ijs weldra zo groot zou worden, dat de schotsen over elkaar heen zouden schuiven en weldra de kleine kom zouden vullen, waar nu de « Zeearend » in betrekkelijke veiligheid lag.

Zij zouden zich met onweerstaanbaar geweld op het ranke vaartuig werpen, dat nauwelijks achttien meter lang en drie meter breed was over de hoofdspanten, onherroepelijk verpletteren en ten ondergang doemen, de beide propellers voor de machine zouden verloren gaan en

zelfs al zouden de reizigers de kust bereiken, dan zou hun situatie niet-temin ernstig zijn, want Schatka-mer-Eiland lag buiten iedere route en zelfs de weinige schepen, die van IJsland naar Spitsbergen voeren, laten dit kleine eiland vele mijlen ver aan stuurboord liggen en denken er niet aan dit aan te doen, wel wetende, dat zij er geen bewoners zullen vinden en dat het zelfs in de zomer niet veel meer was dan een onherbergzame plek.

Het was dus zaak, zo snel mogelijk te proberen de boot in veiligheid te brengen, vóór zich de kom, ongeveer vijftig meter in het vierkant, achter haar zou sluiten. De drie mannen stapten op het ijsveld, dat hier in de onmiddellijke nabijheid van de kust bijna een halve meter dik was en lieten hun blikken in het rond gaan.

Zover het oog reikte niets dan ijs, glinsterend in de laatste stralen van de ondergaande zon, hier en daar hoge schotsen en dan telkens een onheilspellend gerommel, veroorzaakt door ineenslopende ijsbergen, die zich soms op hele kilometers afstand bevonden, maar waarvan de knallen tot zelfs hier te horen waren, omdat de vaste ijsmassa dat geluid voortplantte.

Dicht daarbij was het onafgebroken geraas hoorbaar van het kruinende ijs, dat zich bij de lage klippen aan de zuidkust van het eiland steeds hoger opstapelde.

Gelukkig bleef de kleine baai, waar een boothuis stond, voor dit gevaar gevrijwaard, want de ingang ervan was nauw en de oevers waren laag en zandig.

Daar strekte de ijsvlakte zich uit zo vlak als een spiegel, zonder enige scheur, zonder een barst.

Maar vóór de landtong, die de baai bijna afsloot, had het ijs zich tot een hoogte van bijna tien meter

opgestapeld.

Raffles aarzelde niet.

Hij wendde zich tot zijn beide vrienden en zei:

— Het is noodzakelijk, vrienden, dat wij vóór alles de beide propellers aan land brengen. Wanneer dat eenmaal is gebeurd en wij hebben ook de nodige gereedschappen overgebracht, dan lopen wij tenminste geen gevaar meer, om op Schatka-mer-Eiland ingesloten te worden.

— En onze arme motorboot, Mylord? vroeg Henderson, die bijna de tranen in de ogen kreeg bij de gedachte, dat zijn geliefde « Zeearend » hier zou moeten achterblijven.

— Wanneer het enigszins mogelijk is, James, zullen wij ongetwijfeld de boot in veiligheid brengen, antwoordde Raffles op ernstige toon.

— Maar daarom mogen wij ons leven niet in gevaar brengen.

De drie mannen gingen weer aan boord van de motorboot en het duurde niet lang, of zij hadden de zware kist, waarin de beide vliegtuigschroeven verpakt waren, op het ijsveld getild.

Henderson bond er een stevig touw aan en spande zichzelf voor de kist, terwijl Raffles en Brand zich belastten met de geweren, wat bijlen, de kist met gereedschappen en enige andere noodzakelijke voorwerpen.

Het ging moeilijk, de zware kist zonder al te veel schokken voort te trekken over de ongelijke oppervlakte van het ijs, maar een half uur later hadden de drie mannen toch de ingang van de baai bereikt en van dat ogenblik af gleed de kist met het grootste gemak over de spiegelgladde oppervlakte.

Alle voorwerpen, welke de drie mannen hadden meegenomen, werden in het boothuis opgestapeld, waarop de drie mannen de terugtocht aanvaardden, die nu heel wat

sneller verliep.

Niet zonder schrik zagen zij, dat de kom, waarin de motorboot een toevlucht had gezocht, al enigszins nauwer geworden was en het zou zeker geen uur meer duren, of zij zou zich sluiten.

Raffles stond een ogenblik in gepeins verzonken en riep toen uit:

— Er is maar één middel, vrienden, om de «Zeearend» naar de kust te brengen. Wij zullen haar over het ijs moeten slepen, maar het zal moeilijk gaan. Laten wij haar zoveel mogelijk verlichten en alles uitladen, wat niet spijkervast is.

Direkt ging men aan de slag en terwijl Brand op het ijsveld bleef staan, reikten Henderson en Raffles hem alles aan, wat kon worden uitgeladen en het gewicht van de boot minder zou maken.

Dit zou echter niet gelukt zijn, als men niet had kunnen beschikken over de geweldige lichaamskracht van Henderson.

Op deze manier, terwijl de drie mannen alle krachten inspannen, en de ijsdam achter hen zich begon te bewegen, en de zon al achter de horizon was verdwenen, slaagden zij er eindelijk in, de boot behouden op de ijsvlakte te trekken.

Nu was het zaak, de boot nog verder te brengen en dit was lang niet gemakkelijk door de ruwe en ongelijke oppervlakte van het ijsveld, vol spleten en scheuren, die dikwijls een meter breed waren.

Maar na eindeloze inspanning, die twee uur in beslag nam, bereikte de «Zeearend» eindelijk veilig het uiteinde van de baai en het vaartuig kon in het uit boomstammen opgetrokken boothuis veilig worden ontergebracht.

Nu werd de kist met de beide propellers naar de houten hut gebracht, die een week geleden als verblijfplaats van de drie mannen had ge-

diend en toen waren de reizigers door de inspannende arbeid zo uitgeput, dat zij, nadat haastig een vuur was aangemaakt, en een eenvoudige maaltijd was gebruikt, dadelijk hun bedden opzochten. Vijf minuten later waren zij in een diepe slaap verzonken, die onafgebroken acht uren voortduurde en waaruit zij opgefrist wakker werden, toen de zon de volgende ochtend boven de horizon stond.

Het vuur was 's nachts uitgegaan en Henderson haastte zich het weer aan te leggen met behulp van het dode hout en de zware blokken, die hij in de kelder van de hut vond.

Brand hield zich intussen bezig met het klaarmaken van een stevig ontbijt en nadat de drie mannen gegeten hadden, trokken zij hun pelzen aan. Brand greep zijn kist met gereedschappen, Raffles nam de geweren voor zijn rekening, die zeker niet overbodig waren wegens het gevaar van een ontmoeting met ijsberen, en Henderson laadde de kist met de beide propellers op zijn schouders, waarop de tocht naar de hoogvlakte begon, waar de «Duivel der Lucht» ongeveer een week geleden was neergestreken.

Aan de voet van de ruim honderd meter hoge, vlakke tafelrots gekomen, die een groot gedeelte van dit eiland vormde, werd halt gehouden om een beetje uit te rusten, waarna Raffles en Brand het eerst naar boven gingen, de staalros met zich mee nemend, waaraan men de zware kist naar boven zou trekken, want het werd al gauw duidelijk, dat zelfs Henderson geen kans zou zien, langs het sterk hellende, met een dikke laag sneeuw bedekte rotspad naar boven te klauteren, een gewicht van vier honderd pond torsend.

De staalros werd aan de kist vastgemaakt, Henderson klom op zijn beurt naar boven en niet zonder

moeite sjoede men 't zware vrachtje langs de berghelling naar boven.

Het was gemakkelijk, de kist over de sneeuwlaag te trekken tot aan de plek, waar de machine stond onder haar dekzeil, waarvan slechts de uiterste puntjes te zien waren, terwijl de rest onder een dikke laag sneeuw was bedolven.

Het kostte heel wat moeite deze laag te verwijderen, maar eindelijk werd het toestel weer voor de dag gebracht, met haar vleugels los gemaakt en tegen de wielen leunend.

Daar stond de «Duivel der Lucht», gelukkig onbeschadigd, op de propeller na, waarvan een van de bladen versplinterd was. Dat was het werk geweest van de ijsberen, die hier een week geleden het onbewaakte toestel hadden ontdekt en met een half dozijn tegelijk op de schroef waren aangevallen, die zij met hun machtige klauwen bijna helemaal hadden vernield.

De kist werd open gemaakt en gelukkig bleken de beide propellers niet het minst te hebben geleden.

Een ervan werd uitgepakt. De vernielde propeller werd verwijderd en de nieuwe werd gemonteerd. Binnen een half uur was de «Duivel der Lucht» gereed om opnieuw een tocht over de Grote Oceaan te maken.

Brand had de elektrische oven van het toestel aangezet en de warmte daarvan was voldoende, om de stijf geworden olie in alle leidingen van de machine weer te doen ontdooien en een kwartier later draaide de propeller lustig als een soort schroef.

De banden werden opnieuw opgepompt, en Henderson overtuigde zich, dat ieder moertje, ieder schroefje, behoorlijk was aangedraaid.

Zo vergenoegde men er zich mee, een eenvoudige maaltijd te nuttigen, bestaande uit brood, door Brand in de elektrische oven van de machine

geroosterd, boter, kaas, een blikje makreel en bananen.

— Wanneer gaan we vertrekken?

— Wij vertrekken om twee uur, Charles. Als wij rekenen dat de overtocht, zoals gewoonlijk tien uren duurt, zouden wij om twaalf uur in de nacht op de oostkust van de Verenigde Staten of van Canada kunnen landen, waar de klokken dan zes uur in de middag zullen aanwijzen.

— Maar zou je vóór ons vertrek niet eens je schatkamer gaan inspecteren?

— Waarom zou ik? vroeg Raffles schouderophalend.

— Wel, het is twee jaar geleden, dat je hier een bepaald onwelkom bezoek van zeerovers hebt gehad.

— Zodra de zee weer vrij is, over een paar maanden dus, zullen wij ons eiland opnieuw bezoeken, de hut herstellen, die door de beren zwaar beschadigd is, en dan zul je je zin hebben en je kunnen overtuigen, dat mijn schatkamer nog altijd op dezelfde plek ligt, veilig voor nieuwsgierige ogen.

— Waar denk je te landen?

— Niet al te dicht in de buurt van New York antwoordde Raffles glimlachend.

— Overal elders ook, Edward? riep Brand uit.

— Je begrijpt toch wel, dat toen de politie eenmaal de overtuiging had gekregen, dat John Raffles met zijn machine op Amerikaans grondgebied was, zij naar alle richtingen telegrammen heeft gezonden, om een omschrijving van dat toestel te geven om de piloot ervan aan te houden.

— Vriend Charles, je draaft door. Wat heeft men aan de beschrijving van een toestel, dat uiterlijk maar heel weinig afwijkt van de gebruikelijke machines, waarvan bovendien alleen al in Amerika op zijn minst een honderdtal verschillende

modellen gebruikt worden? Wie heeft bovendien een nauwkeurige beschrijving van dat toestel kunnen geven?

— Wel, die landbouwer Cooper, waar je het toestel in een loods hebt mogen neerzetten, riep Brand uit.

— Kom, kom, dat is onzin. Hoe zou een leek, die misschien verstand heeft van ploegen en dorsmachines, een oordeel kunnen vellen over een vliegtuig?

— En als men het toestel dan toch in beslag wist te nemen?

— In 's hemelsnaam, antwoordde Raffles schouderophalend, het zou mij spijten voor mijn trouwe toestel, maar op dit ogenblik zijn er twee nieuwe voor mij in aanbouw in België, de motoren daarvan staan klaar in onze geheime werkplaats; het zal dus een financieel verlies zijn, anders niets.

— En als men het geheim van je elektromotor ontdekt?

— Beste Charles, je weet even

goed als ik, dat er op 't ogenblik in Amerika en Engeland en misschien ook wel in Rusland proeven worden genomen om de atoomkrachten aan te wenden in schepen en andere voertuigen. Misschien is de tijd nabij dat ik mijn elektromotor hoe goed hij nu ook nog dienst doet, bij het oud roest kan gooien, dat ik, wil ik met mijn vliegtuig kunnen meedoen met de dan bereikte snelheden, ik van een heel ander principe zal moeten uitgaan. Maar bovendien heb ik mijn maatregelen genomen, die dat onmogelijk maken. Wanneer een onbevoegde hand het metalen omhulsel wil verwijderen, dan mag hij blij zijn als hij er zonder gebroken ledematen afkomt, want dan wordt door een kleine explosie de hele motor verniet. Nog meer bezwaren?

— Ik zwijg al, Edward, ik zwijg al... Ik heb het al gezien; je wilt en je zult naar Amerika. Je wilt beslissend kennis maken met « het meisje met de madonna-ogen ».

HOOFDSTUK III

REIS EN AANKOMST

Dadelijk nadat de mannen geluncht hadden, werd alles voor het vertrek in orde gemaakt.

Het oliereservoir werd bijgevuld, de wapens werden aan boord geladen, evenals de dekens; de koffers en de tas van Henderson werden in de laadruimte gebracht, de voorraad levensmiddelen, genoeg voor bijna twee weken, in blikken bussen verpakt, werd nog eens nagezien en nadat Raffles zich had overtuigd dat de « Zeearend » zich veilig en wel in haar goed verborgen boothuis bevond, gingen de drie mannen aan boord van het vliegtuig.

Het was net twee uur, toen de propeller begon te draaien, eerst langzaam en gauw zo snel, dat hij zelfs niet meer te zien was.

De wielen rolden over de brede planken, welke Raffles er uit voorzorg onder had laten brengen en ineens, als met een sprong, klom de « Duivel der Lucht » van de hoogvlakte en steeg trots als een adelaar in de blauwe lucht omhoog.

Raffles, die vooraan in de cockpit achter de knuppel zat, en de ogen gericht hield op het instrumentenbord en op het platte glazen kastje, waarachter een prima kaart van de Atlantische Oceaan bevestigd was, die na iedere halve draad iets kon worden verplaatst, zodat er een nieuw gedeelte zichtbaar werd, cirkelde eerst een paar keer boven het eiland en zette toen koers in zuidwestelijke richting.

Reeds na een kwartier, terwijl de

machine zich op een hoogte van drie duizend meter bevond, kreeg men IJsland in het zicht, een eiland, dat in grootte Ierland nog overtreft.

Het was nog geen vijf uur, toen Brand, die zich enige uren met een kijker gewapend had, aan de westelijke horizon een nevelachtige plek ontdekte, waarvan de vormen zeer snel en duidelijk toenamen; het was Kaap Race, het uiterste oostelijke punt van New Foundland, het grote eiland, dat op de Oostkust van Canada is gelegen en als het ware de Golf van St. Lawrence, een van de grootste ter wereld, uitgezonderd de Hudsonbaai, afsluit.

In ongeveer drie kwartier stak de machine New Foundland van Kaap Race tot Corner Brook in zijn volle breedte over, waagde zich vervolgens boven de Golf van St. Lawrence, maar hield toen noordelijk aan, en kreeg weer land in zicht bij de monding van de Notashkwan.

Dadelijk begon Raffles naar een geschikt landingsterrein te zoeken en eindelijk streek hij neer in de buurt van Chicoutimi, een klein dorp, ten oosten van het St. John's Meer, op ongeveer honderd vijftig kilometer ten noorden van Quebec.

In de verre omtrek was niets anders te zien, dan de eenzame boerderij, in welke onmiddellijke nabijheid de « Duivel der Lucht » was neergestreken.

Het duurde zelfs geruime tijd, voor er een levend wezen kwam opdagen in de gedaante van een oude,

tamelijk knorrige boer, die wel bereid was het vliegtuig in een van zijn schuren onder dak te brengen, mits Raffles hem daarvoor met een aanzienlijk bedrag schadeloos stelde.

Niet zonder moeite werd de « Duivel der Lucht » over het drassige weiland naar de schuur gesleept, waarbij twee zoons van de boer, die Pearl bleek te heten, behulpzaam waren en weer moesten de vleugels worden gedemonteerd, daar men anders het toestel onmogelijk een plaats in de schuur had kunnen geven.

Hij liet zich door de landbouwer een ontvangstbewijs geven en vervolgens informeerde hij naar de beste manier om de dichtstbijzijnde grote stad, in dit geval Quebec, te bereiken. Van een spoorlijn bleek geen sprake te zijn.

Men zou nu gebruik moeten maken van een van die eigenaardige wagentjes op vier hoge en dunne wielen, zoals ze op de meeste farms in Canada en Amerika nog in gebruik zijn, en waarvan de vering ongeveer alles te wensen overlaat. En weer vroeg Pearl een knap hoge prijs.

Daar Raffles in ieder geval de nacht in Quebec wilde doorbrengen, liet hij de bagage op het wrakke wagentje laden, waarvoor een sterk paard was gespannen. De oudste zoon van Pearl klom op de bok, die de vorm van een harde, smalle plank had. Pearl knikte de reizigers zwijgend vaarwel toe, en pas, toen het wagentje uit het gezicht was, wreef hij zich in zijn magere handen en stak er een verse pijp bij op. De dag was goed voor hem geweest. Later pas zou blijken hoe goed.

Want, nadat zij ongeveer tien mijlen gereden hadden, werd de toestand van de weg zienderogen beter. Nog een mijl verder bereikten zij een grote parkeerplaats, waar wel

honderd auto's stonden. Raffles beval zijn koetsier te stoppen, steeg uit en trok op informatie uit.

Na vijf minuten kwam hij terug en riep :

— Uitstappen, vrienden en zet de koffers maar even langs de weg. Mijn beste vriend Pearl jr. mag terug keren naar de boerderij van zijn uitgeslapen vader en wij gaan verder met een auto, die direct hier zal zijn. Wij zijn hier namelijk vlak bij de noordelijke ingang van het Laurentides National Park, een reservaat, dat de Canadese regering hier heeft aangelegd en dat enorm veel toeristen trekt.

Wij zijn hier weer in de beschaafde wereld.

Terwijl Raffles nog sprak, naderde een ruime auto, waarin drie reizigers met hun bagage gemakkelijk een plaats konden vinden.

Om tien uur in de avond bereikten zij Gosford, nog juist bijtijds om de laatste trein naar Quebec te kunnen halen, waar ze moeite hadden nog een goed hotel te vinden.

Het was nog geen half twaalf, toen zij het souper gebruikten, maar dadelijk daarop gingen zij, vermoeid door de inspanning van die dag, naar bed, sliepen onmiddellijk in en werden pas laat in de ochtend van de volgende dag wakker.

Er liepen treinen in overvloed in zuidelijke richting, en om half elf zaten de drie mannen in een eerste klasse coupé van een trein, die enige minuten later naar Sherbrooke aan de grens zou vertrekken.

Raffles en Brand hadden ieder een half dozijn verschillende kranten gekocht en lazen deze ijverig door, maar zij konden er geen regel in vinden, die betrekking had op de dood van Wilson en alles, wat daarop betrekking had.

Men leefde nu eenmaal snel in de Verenigde Staten en nu de chef van

de gevaarlijke Engelse bende eenmaal dood was, stelde men weinig belang meer in het geval.

John Raffles had, zo dacht men waarschijnlijk, naar Engeland de wijk kunnen nemen en van het ogenblik, dat hij niet meer in de Verenigde Staten was, hoefde men zich niet meer met hem te bemoeien.

Sinds zijn geheimzinnige verdwijning was er alweer een opzienbarende moord gepleegd, die de gemoederen van New York opwond en die opwinding zou zeker wel een volle week aanhouden, zolang het proces in voorbereiding was, en zou duren.

Maar Raffles wist desondanks, dat de politie van New York niet sliep, evenmin als die van Londen.

Van een ding kon hij echter wel zeker zijn. Men zou er in ieder geval niet op rekenen, dat John Raffles zo brutaal zou zijn, direkt weer naar Amerika terug te keren.

Zij konden zich dus betrekkelijk veilig voelen.

Het was een voortreffelijke ingerichte en snelle trein, welke de drie mannen in ongeveer twee uur naar Sherbrooke bracht, waar tien minuten werd gestopt voor de douane.

Daarop werd de reis voortgezet en de trein reed in razende vaart door vier staten van Noord-Amerika : Vermont, New Hampshire, Massachusetts en Connecticut.

Het was bijna tien uur in de avond, toen de trein eindelijk een van de grootste stations van New York binnen reed; de drie mannen hadden het voorlopig einddoel van hun reis bereikt.

Het duurde nog enige tijd voor zij het Sheraton Hotel bereikt hadden, hetzelfde weelderige, dure en geweldig grote hotel, waar niet lang geleden vier logeergasten op brutale wijze waren beroofd, terwijl zij zich kleedden voor het diner.

Een half uur later waren zij naar bed gegaan.

HOOFDSTUK IV.

VOORBEREIDINGEN

De volgende dag in de reusachtig grote eetzaal, hielden Raffles en Brand krijgsraad.

Zij hadden zich in het hotel uitgegeven voor rijke Canadezen, een zekere Merrybone, die met zijn sekretaris, House, en zijn chauffeur reisde, en Henderson had zich dus, zoals het een bediende past, op een behoorlijke afstand gehouden.

Brand hield nog een nummer van de New York Globe in de hand, waaruit hij net een kort bericht had voorgelezen en zei toen:

— Het schijnt dus inderdaad, dat dat meisje met de madonna-ogen geen fixe is.

— Daaraan heb ik geen ogenblik getwijfeld, beste kerel.

— Zij heeft gisteren al weer van zich doen spreken. Het betreft de beroving van een rijke vreemdeling, die zij in haar netten had verstrikt en bedwelmd heeft, waarna handlangers hem van alles wat waarde had, ontlastten.

— Ik kan er niets aan doen, Charles, maar ik vind het een tamelijk ordinaire manier om zijn medemens zo te bestelen.

— Met wat ik zo te weten kom, laat zij het niet met dergelijke berovingen. Als er, bijvoorbeeld, een in-

braak gepleegd wordt, doet zij wel degelijk mee. Zij treedt in verschillende rollen op en naar het schijnt altijd met groot talent nu en dan, zij is de aanvoerster. Zij bedenkt zelf alle aanslagen en zij onttrekt zich nooit aan het gevaar; het lieve kind schijnt ook lang niet onhandig te zijn in het gebruik van de revolver en eens moet zij een medeminnares duchtig hebben toegetakeld met een stiletto.

— Dat doet haar weer iets in mijn achting stijgen, Charles. Ik ben inderdaad nieuwsgierig met het lieve kind kennis te maken.

— En ik ben er op mijn beurt nieuwsgierig naar, hoe je dat denkt aan te leggen.

— O, er zijn middelen genoeg, Charles. Wij zouden, bijvoorbeeld, kunnen beginnen met een soort huishoudentje op te zetten en vervolgens een advertentie te plaatsen, waarin wij om een kamenier of dienstmeisje vragen.

— Een huishoudentje, mompelde hij. Wat bedoel je daar eigenlijk mee? Hoe vinden wij een vrouw, die ons wil helpen?

— Kom, kom, Charles, die vrouw is toch al gevonden, antwoordde Raffles glimlachend, Houd je niet

voor den domme, alsjeblieft. Heel wat maanden zijn voorbij gegaan, sedert ik je voor het laatst verzocht heb een vrouwenrol te vervullen.

— Maar, lieve hemel, ik ben te oud geworden, Edward, om de rol van een jonge vrouw te spelen.

— Beslist niet. Je gezicht vertoont nog geen rimpels. Het is nog even rond en gevuld. Je ogen hebben niets van hun glans verloren. Je bewegingen zijn nog even lenig en vlug.

— Je zult mij dus ten eeuwige dage in vrouwenkleren laten kruipen?

— Tot je laatste snik, Charles. Ik heb deze keer een schatrijke dame van vijf en veertigjarige leeftijd nodig, die nog graag jong wil zijn, veel met hare juwelen coquetteert en die een sukkel van een man heeft, die sukkel ben ik.

— Je gaat dus zeker in een hotel wonen of wilt u hier blijven in het Sheraton hotel?

— Nee, Charles, dat is voor mijn doel te bezwaarlijk, maar ik verzeker je dat ik wel een huis kan krijgen, dat voor mijn doel geschikt is.

— En hoe, als ik vragen mag?

— Om te beginnen kan ik de advertenties in de bladen eens nazien. Veel Amerikanen verlaten in deze tijd hun land, om een reisje naar Europa te maken, dat soms wel een half jaar duurt en niet weinigen verhuren in die tijd, meestal gemeubileerd, hun woningen en huizen aan anderen, die van het platteland naar New York zijn gekomen. Mocht ik echter niets in de krant vinden, dan ben ik er van overtuigd, wel een rijke snuiter te zullen vinden, die bereid is, mij zijn huis voor een paar dagen af te staan, als ik hem de toezegging doe, dat ik enige gevaarlijke bandieten onschadelijk wil maken.

— Ik betwijfel het, Edward, maar je zou het in ieder geval kunnen pro-

beren. Nu alles goed en wel, maar wil je mij eens zeggen, hoe je zult weten, wie het meisje met de madonna-ogen is?

— Beste Charles, als ik dat niet op het eerste gezicht zie, noem mij dan gerust een ezel en zeg onze vriendschap op.

— Maar neem eens aan, dat zij de advertentie helemaal niet onder ogen krijgt.

— Dat kan ik niet aannemen, Charles, om de simpele reden, dat zij en haar kornuiten juist hun bestaan vinden in het goed nalezen van de advertentiekolommen in de kranten.

— Ik voorspel, dat er niets van terecht komt. Je zult alle moeite vergeefs hebben gedaan, en je zult handen vol geld vruchteloos hebben uitgegeven, alleen maar om het kind met haar onschuldige ogen aan de politie te kunnen overleveren.

— Wie heeft je gezegd, dat ik dat doen wil? Dat ligt beslist niet in mijn plan.

— Niet? Maar, mijn hemel, waarvoor dan die komedie?

— Wel, om met haar kennis te maken en als het lukt nog met wat anders.

— Wat wil je nu gaan doen?

— Allereerst zorgen voor een huis. Als we dat eenmaal hebben, gemeubileerd en wel, volgt de rest vanzelf.

— En waar moet ik mij verkleeden? vroeg Brand jammerend.

— Heel eenvoudig, in de logeerkamer.

— Maar men zal mij missen.

— Verbeelding en zelfoverschatting, kerel. Men zal je onder die twaalf honderd logeergasten evenmin missen, als een haar uit een stofzuiger.

Brand stond zwijgend op. Hij begreep wel, dat hij zich in het onvermijdelijke zou moeten schikken en

zijn mannelijke waardigheid tijdelijk zou moeten prijs geven. Hij ging dus naar de lift, en daarna naar zijn kamer, sloot zorgvuldig de deur, hing een zakdoek over de sleutel en ging voor de spiegel zitten, na uit het geheime vak van zijn koffer enige dameskleren te hebben gehaald.

Juist toen hij klaar was met zijn vermomming, werd er op een speciale manier op de deur geklopt.

Brand schoof de grendels terug, draaide de sleutel in het slot om, en... deinsde verschrikt achteruit. Voor hem stond een heer, die hij beslist niet kende, die hij nog nooit gezien had en hij vroeg zich ontsteld af, hoe deze man op de hoogte kon zijn geweest van de manier, waarop de Grote Onbekende steeds aanklopte.

Maar het volgende ogenblik dwarde de bezoeker hem met zachte dwang in de kamer terug, sloot de deur en zei glimlachend, met gedempte stem:

— Ik merk tot mijn genoegen, Charles, dat mijn vermomming ook tamelijk goed geslaagd is.

— Edward, ben jij het werkelijk? Je lijkt wel een halve voet kleiner te zijn geworden.

— Dat komt, Charles, omdat ik laarzen heb aangetrokken met hele lage hakken en dunne zolen, en omdat ik een beetje met kromme knieën loop. En dit licht geruite pak, met zijn dwarse strepen, doet mij korter lijken dan ik werkelijk ben. Ben je klaar?

— Ik ben tot je dienst.

Enige minuten later, toen de beide vrienden helemaal klaar waren voor hun onderneming, stapten zij in de lift, bereikten zo de geweldig grote hall en verlieten deze, zonder dat men enige aandacht aan hen wijdde. Het was een druk uur en reizigers en logeergasten kwamen en

gingen bij dozijnen. Met hun koffers stonden zij even later op het trottoir van de Vijfde Avenue en zochten een taxi. Toen zij er eindelijk een gevonden hadden, lieten zij zich naar het Central Station rijden en gaven daar hun koffers in depot. Bevrijd van hun zware vracht, konden zij zich helemaal van hun taak kwijten, het zoeken naar een geschikte woning.

Daartoe gingen zij allereerst een woningbureau binnen en lieten zich aandienen als « De heer en mevrouw Potter uit Philadelphia ».

Zij werden in een groot, goed gemeubileerd kantoor gelaten, waar een dikke heer met volkomen kaal hoofd, hen te woord stond.

Toen Raffles klaar was met zijn verhaal en hem had verteld, dat hij een huis zocht, liefst gemeubileerd, maar niet al te groot, of wel een hele verdieping van een flatgebouw, greep de man naar een register, sloeg het zwijsend open en begon ijverig te zoeken, met zijn dikke wijsvinger de regels volgend. Eindelijk scheen hij te hebben gevonden wat hij zocht.

— Ik heb voor u een klein, maar uitmuntend ingericht en van onder tot boven gemeubileerd huis aan het einde van de 22ste straat, dicht bij Birdswalk. Het huis in kwestie behoort toe aan de heer Brooker, een rijke jongeman, die een wereldreis maakt, die ongeveer een jaar kan duren en in die tijd graag zijn huis zou verhuren.

— Wat is de huurprijs?

— Twee duizend dollar.

— Per jaar?

— Pardon, per maand.

Het had weinig gescheeld, of Brand was verontwaardigd opgestoven, maar Raffles bewoog zelfs zijn wimpers niet en antwoordde:

— Ik geloof, dat men voor dat geld een prachtig huis kan hebben,

mijnheer, ik ben akkoord het per maand te huren.

— Aangenomen, mijnheer Potter, antwoordde de huizenmakelaar.

Er werd nu een contract opgemaakt, Raffles betaalde twee duizend dollar, hij kreeg de sleutel van het

huis mee, en ook die van de erbijhorende garage en een ogenblik later waren de beide vrienden, na hun bagage weer van het station te hebben gehaald, in een taxi op weg naar hun aanwinst.

HOOFDSTUK V

HET MEISJE MET DE MADONNA-OGEN

Toen Brand echter eenmaal zijn voeten in het huis had gezet, moest hij toegeven dat de huurprijs weliswaar erg hoog, maar dat het huis dan ook zeer weelderig en smaakvol ingericht was.

Het was vrij klein, maar bezat toch nog negen kamers, en eigenlijk was het meer een villa, aan alle kanten door een grote tuin omringd, waarvan het geboomte en de planten al overal uitbottende knoppen en teer groene bladeren vertoonden.

Iets schuin achter het huis stond de ruime garage, die plaats bood voor wel een half dozijn auto's.

Gelijkvloers in het huis lagen een grote salon, een huiskamer en een lux ingerichte werkkamer.

Op de eerste verdieping vond men een biljartzaal, een slaapkamer voor de heer des huizes, met een bewerkt monumentaal bed, een kleine bibliotheek en een tweetal logeerkamers.

Op de tweede en hoogste verdieping eindelijk vond men nog enkele andere vertrekken, die echter weinig gebruikt schenen te worden. Twee ervan waren ingericht op een manier, die erop scheen te wijzen, dat hier bedienden hadden gewoond.

De jonge sportman was klaarblijkelijk iemand, die over een ruime

beurs en veel smaak beschikte en Raffles was van oordeel, dat hij moeilijk iets geschikter kon vinden dan deze villa, aan alle kanten van de andere huizen in de buurt afgezonderd en in een van de deftigste wijken van New York gelegen.

Zodra de beide mannen zich een beetje geïnstalleerd hadden, werden de verdere noodzakelijke maatregelen genomen.

Er waren kleren en er was zelfs ondergoed nodig, want het meisje met de madonna-ogen was klaarblijkelijk heel slim en men mocht haar argwaan niet gaande maken vóór de tijd.

En zo kochten de beide mannen een flinke uitzet, die zij in een grote koffer lieten pakken en naar het huis in de 22ste straat lieten sturen.

Vervolgens werd Henderson, die in het Sheraton hotel was achtergebleven, gewaarschuwd door een code-telegram.

Hij moest zich een chauffeurs-uniform aanschaffen en vervolgens gewapend met zijn legitimatiekaart, die Raffles hem had gegeven, de grote en snelle auto van de Grote Onbekende gaan halen bij de garagehouder, bij wie Raffles de wagen ruim een jaar geleden achtergelaten

had.

En daarna was het zaak, het vogeltje in het net te lokken.

Raffles stelde een advertentie van de volgende inhoud op : « Klein, welgesteld gezin uit Philadelphia zoekt voor onmiddellijke indienst-treding, handige kamenier van goed uiterlijk, voorzien van goede getuig-schriften. Hoog salaris en veel ver-val. Zich aanmelden bij mevr. Pot-ter, 22ste straat, 340. »

En geloof je nu werkelijk, Ed-ward, dat die misdadigster er zal in-vliegen ?

— Als zij die advertentie leest, is de kans daarop inderdaad groot, beste kerel. Uit het hoge loon, het vele verval en de plek, waarop het huis staat, blijkt zo duidelijk als glas, dat het ons goed gaat.

— Maar het zal opvallen, dat wij maar een bediende hebben, die gelijk chauffeur is. Dat komt niet voor in deftige huizen.

— Niets belet ons om er nog een paar bedienden bij te nemen. Neem nu de advertentie, Charles, en vraag aan Henderson, zodra hij komt, om haar bij een advertentiebureau, dat hij in de telefoongids kan vinden, aan te bieden.

— En wat doen wij intussen ?

— Wij zullen in afwachting van de komst van het sluwe kind, een kleine inrichting aanbrengen, waar-door het ons mogelijk is, de gangen van het meisje met de madonna-ogen ook 's nachts te volgen. Laat Henderson ook naar een verhuur-kantoor gaan en zeggen dat hier ook een huisknecht en een werkster, en desnoods een kok kan worden ge-plaatst.

Henderson verscheen met de auto en de reus zelf was gestoken in een uniform van groen laken met ver-gulde knopen en die zijn krachtige ledematen voortreffelijk deden uit-komen.

Onmiddellijk nadat hij zich had gemeld, werd hij er weer op uitge-stuurd om de advertentie weg te brengen en naar het verhuurkantoor te gaan.

Maar eerst liet Raffles hem in een tamelijk ver uit de buurt gelegen winkel van elektrische artikelen een paar honderd meter dun snoer, kleine porseleinen isolatoren en andere voorwerpen kopen, die Raffles dacht nodig te hebben.

Hiermee gewapend gingen Raffles en Brand naar de tweede verdieping en gingen daar het vertrek binnen, die zij voor de kamenier gedacht hadden.

Raffles begon nu aan een lastig werkje : er moest een alarminrich-ting bevestigd worden, die volkomen onzichtbaar moest zijn. Heel boven-aan de richel van de deur, aan de kant van de scharnieren, werd een plakje hout weggesneden, niet dik-ker dan enige millimeters, maar vol-doende om er twee koperen contact-veren in te bevestigen, die, wanneer de deur gesloten was, enkele milli-meters van elkaar verwijderd ble-ven, maar elkaar raakten, ook al werd de deur maar een handbreed geopend. Van deze contactplaats af, die volkomen onzichtbaar was, lie-pen de beide dunne snoertjes, die Brand in de kleur van het plafond van de gang geverfd had, zodat zij volkomen onzichtbaar waren, naar de slaapkamer van het zogenaamde echtpaar op de eerste verdieping en eindigden daar, lopend door de holle stijl van het monumentale bed, tot aan een wekkerklokje, dat aan de onderkant van het bed onzichtbaar werd bevestigd, en dat alleen maar geluid genoeg gaf, om Raffles, die een hele lichte slaap had, te wekken.

Toen dit werkje klaar was begon Brand met het uitpakken van het lijfgoed, terwijl Raffles zich er mee bezighield de nagemaakte juwelen

te onderzoeken en zijn werkkamer naar zijn smaak in te richten.

Henderson keerde even daarna terug van zijn boodschappen en verklaarde, dat het verhuurkantoor nog in de loop van de dag een voortreffelijke keukenmeid, een negerin, en een huisknecht met een jarenlange praktijk zou sturen.

Maar nog was alles niet klaar, want er waren nog zeer veel zaken, die in een goed geregeld huishouden onmisbaar waren; er moesten sigaren, likeuren, wijn in de kelder, en levensmiddelen zijn; verder tafelsilver, tafellinnen, glaswerk, een keukeninstallatie, potten, pannen en een gasfornuis en nog wat van die dingen, die de eigenaar natuurlijk wel bezat, maar (heel verstandig) opgeborgen had.

In de loop van dezelfde dag nog kwam een hele dikke negerin, die met een stapel getuigschriften kwam aandragen en die luisterde naar de naam van Sally. Een deftige huisknecht van bij de zestig volgde. Het tweetal werd onmiddellijk in dienst genomen.

De keukenmeid zou, nadat zij de vaat gedaan had, 's avonds naar huis gaan en met opzet liet Raffles de oude huisknecht gelijkvloers slapen, in een vertrekje naast de keuken en daarvan gescheiden door een bijkeuken, zodat de aanwezigheid van de man niet hinderlijk zou zijn, wanneer 's nachts zich iets onverwachts mocht voordoen.

De volgende ochtend liep het huishouden al zo geregeld, alsof het jaren zo geweest was.

De advertentie verscheen die ochtend in alle bladen van enige betekenis en nog vóór het twaalf uur was, waren er al een half dozijn sollicitanten geweest, wier leeftijd schommelde tussen de twintig en dertig jaar. De zogenaamde mevrouw Potter besteedde een paar minuten

aan ieder van de sollicitanten, die nauwelijks tijd kregen om hun getuigschriften te tonen en zij werden een voor een weggestuurd. Om klokslag half een, juist toen de huisknecht de lunch wilde opdienen, werd er opnieuw gebeld en vijf minuten later stapte er in het boudoir van mevrouw Potter een jong meisje binnen. Bij die verschijning had Brand onmiddellijk en instinctmatig de zekerheid: zij is het, dat is het meisje met de madonna-ogen!

Hij wist echter zijn gevoelens volkomen te verbergen en staarde het meisje, dat bescheiden op de drempel van de deur was blijven staan, door zijn bril onderzoekend aan. Daar stond een slank, eenvoudig in het zwart gekleed jong meisje, met een ovaal, heel licht, olijkleurig getint gezicht, waarin twee grote onschuldige blauwe ogen argeloos de wereld in keken. De lippen waren mooi gevormd, het neusje was klein, de wenkbrauwen waren als met een penseel getrokken. Een ogenblik meende Brand dat hij zich toch vergist moest hebben, dat dit meisje, bijna een kind nog, onmogelijk de sluwe aanvoerster kon zijn van een bende bandieten, maar bij een nauwkeurige inspectie ontdekte hij om de hoeken van de mooi gevormde mond een trekje, dat hem niet beviel en dat alles behalve onschuldig was, en in de blauwe vergeet-me-niet-ogen had net een glans geflitst, die evenmin van grote onschuld getuigde.

— Hoe is uw naam?

— Elise Maydrift, mevrouw.

— Hoe oud ben je?

— Twee en twintig jaar, mevrouw.

— Heb je in goede huizen geëind?

— Hier zijn mijn getuigschriften, mevrouw.

Het waren een vijftal getuigschriften en zo op het eerste gezicht zagen

zij er betrouwbaar uit. Brand hield zich, half met de rug naar het meisje gekeerd, alsof hij een paar van de getuigschriften aandachtig doorlas, maar inderdaad hield hij, met behulp van een zakspiegeltje, dat hij tussen de papieren verborgen had, het meisje nauwkeurig in de gaten. Zo kon hij zien, dat zij onbeweeglijk op dezelfde plek bleef staan, maar intussen haar blauwe ogen snel en onderzoekend door het vertrek liet dwalen, alsof zij de waarde van de meubelen taxeerde, om ze tenslotte op de twee brede ramen te vestigen, die tot op de vloer liepen en uitkwamen op een prachtig beeldhouwd balkon, dat zich aan de zijgevel van het huis bevond.

Bij de minste beweging, die Brand maakte, kregen de ogen weer een onschuldige uitdrukking en lag er als een waas van onschuld verspreid over het ovale, mooie gezichtje. Brand vouwde de getuigschriften op, stak ze het meisje toe, bekeek haar nog eens door het oogglas in schildpad en gevat en vroeg toen:

— Zou ik bij deze dames persoonlijk kunnen informeren?

— Zeker, mevrouw, maar u zou het schriftelijk moeten doen, want geen van allen wonen nu in New York.

Brand glimlachte flauwtjes; hij liep er niet in. Natuurlijk waren er in andere steden medeplichtigen, die zijn brief zouden ontvangen en zich zouden haasten de beste inlichtingen over Elise Maydrift te geven.

Hij deed of hij nog even aarzelde en zei toen:

— Je gezicht en je uiterlijk bevalen mij wel. Ik zou het wel eens met je willen proberen, maar mijn man zegt altijd, dat ik zo weinig mensenkennis heb; vóór ik besluit wil ik zijn oordeel eerst eens horen.

Brand drukte op een belletje en zei tegen de huisknecht:

— Vraag eens aan mijnheer Potter of hij een ogenblik hier wil komen.

Perry verwijderde zich, en een ogenblik later stapte Raffles, die het meisje al had zien binnenkomen, het vertrek binnen, met zijn handen in zijn zakken en een reusachtige sigaar tussen de lippen, die hij er, als het ware aarzelend, uitnam, terwijl hij vragend naar de jonge bezoeker keek.

— Wat is er, Anne? vroeg hij aan zijn gewaande echtgenote.

— Dit meisje, Elise Maydrift heet ze, komt zich bij mij aanmelden als kamenier, Douglas. Wat dunkt je, zou ik haar nemen?

— Maar, lieve Anne, laat je mij daarvoor uit mijn werk halen? riep mijnheer Potter knorrig. Zijn er getuigschriften. Kun je informatie winnen? Ja? Neem dan het meisje, ze is toch mijn kamenier niet.

— He, Douglas, wat ben je weer onaardig, zei Brand met een nuffige beweging van zijn hoofd.

Daarop wendde hij zich weer tot Elise, wier blikken als aangetrokken werden door de schitterende, maar helaas valse diamant in de dasspeld van de heer Potter, en zei:

— Dan zal ik maar eens met je proberen, beste kind. Kun je snel in dienst komen?

— Als het moet morgen al, mevrouw, antwoordde het meisje met de madonna-ogen haastig.

— Zoveel te beter.

Er werd nu nog even over het loon, over de vrije dagen en andere zaken van ondergeschikt belang gesproken, waarna Elise Maydrift afscheid nam met de belofte, dat zij de volgende dag al zou beginnen.

Raffles, die het vertrek direkt weer verlaten had, na zijn gemelijke opmerking te hebben gemaakt, kwam nu weer binnen, en zei:

— Je ziet het, Charles, de opzet

van de kleine comédie is niet zo verkeerd geweest. Het lieve kind haast zich in val te lopen.

— Zou zij het werkelijk zijn ?
— Daaraan hoef je geen ogenblik te twifelen.

HOOFDSTUK VI

DE EERSTE NACHT

De volgende ochtend om negen uur kwam het meisje met de madonna-ogen zich weer aanmelden.

Zij had een klein koffertje bij zich; haar grote koffer zou pas over enige dagen komen, verklaarde zij.

Perry bracht haar naar de kamer, die haar was aangewezen, en daar verkleedde zij zich, om een ogenblik later zich in een eenvoudig zwart japonnetje te vertonen, met een wit mutsje op de blonde haren, en een keurig kanten schortje voor.

Brand gaf haar de nodige aanwijzingen; het kamerkatje bleek erg schrander te zijn en deed haar werk naar behoren. Zij had dit werk blijkbaar meer gedaan en ging geruisloos en bescheiden rond door het huis, alsof zij het al jaren niet anders gewend was geweest.

Raffles speelde zijn rol als pas rijk geworden heer uitstekend.

Henderson reed hem een paar uren rond in de prachtige auto, hij lunchte in een duur hotel, 's middags bezocht hij een buitenlandse schilderijen-expositie en in het begin van de avond, na met madame buitenshuis te hebben gedineerd, ging hij naar het nieuwe gebouw van de U.N.O., van buiten veel lijkend op een reusachtige, rechtop staande lucifersdoos, dat echter van binnen prachtig is bemetseld met allerlei soorten marmer en betimmerd met kostbare houtsoorten. Om 10 uur waren Raffles en Brand weer thuis.

Zij hadden er voor gezorgd, dat

er heel weinig van waarde in huis was gebleven, of wat dan voor de niet ingewijde van grote waarde moest schijnen, namelijk de imitatiejuwelen.

Elise scheen zich al helemaal thuis te voelen. Zij kwam dadelijk vragen, of mevrouw gauw naar bed dacht te gaan en bood haar diensten aan, om madame bij het uitkleden behulpzaam te zijn, wat Brand om begrijpelijke redenen van de hand wees.

Het was bijna twaalf uur, toen het zogenaamde echtpaar zich naar de grote slaapkamer op de eerste verdieping ging.

Raffles sloot zorgvuldig de deur, en Brand deed hetzelfde met de zijne, die op de gang uitkwam.

Maar de tussendeur was open en de beide vrienden konden dus rustig met elkaar praten.

— Ik ben benieuwd wat die sluwe comediant nu eigenlijk van plan is, zei Brand.

— Dat zullen wij misschien van nacht nog wel ontdekken. Meestal maakt zij nogal haast met het uitvoeren van haar plannen, natuurlijk om te beletten, dat haar meesteres tijd vindt, zich het beroemde meisje met de madonna-ogen te herinneren.

— Je acht het dus mogelijk, dat zij vannacht al een poging zal doen, ons te bestelen?

— Dat is al beslist niet uitgesloten.

Raffles trok alleen zijn rok uit en ging op de rand van zijn bed zitten,

na de beide ramen enigszins te hebben geopend en het licht van de grote lichter te hebben uitgedraaid.

Het vertrek was nu alleen verlicht door een lampje op het nachtkastje, hetwelk men op de gang, voor de deur staande en door het sleutelgat kijkend, onmogelijk kon zien.

Brand ging naast Raffles zitten en de beide vrienden bereidden zich er op voor, dat zij een poos geduld zouden moeten hebben; er kon niets gebeuren... er kon van alles gebeuren, maar hoe lang het zou duren, daarvan hadden zij geen idee. Dus wachtten zij maar af.

Na ongeveer een uur keken zij plotseling elkaar tegelijkertijd aan; hun scherp oor had het zacht gerinkel van de waarschuwingsbel onder het bed opgevangen.

Elise was dus haar kamer uit...

— Als we nu maar wisten, waar zij naar toe gaat, fluisterde Brand bijna onhoorbaar.

— Dat zullen wij gauw genoeg weten, Charles, antwoordde Raffles op dezelfde manier. Heb nog maar even geduld.

Tien minuten verstreken.

Toen hief Brand verbaasd het hoofd op. Zijn oog was op een hele kleine groene lamp gevallen, dicht bij een van de ramen, bijna vlak onder het plafond aangebracht, en die net was gaan gloeien.

— Waar komt dat groene licht ineens vandaan? vroeg hij verbaasd.

— Een kleine verrassing voor je, antwoordde Raffles glimlachend. Dat heeft Henderson gisteren, terwijl je een paar uren weg was, zo handig aangebracht.

— Maar waarvoor dient het, en waarom brandde het net niet?

— Omdat Elise toen nog niet op de grote trap naar de hall liep.

— Wat bedoel je?

— Het is heel eenvoudig. Henderson heeft een van de houten treden

losgeschroefd, er een contact onder bevestigd, en daarna de tree weer op haar plaats gelegd, een beetje verend, maar zo gering dat het helemaal niet opvalt; jij hebt er tenminste niets van gemerkt, en je bent toch wel vier keren de trap op en neer geweest. Bij het indrukken van die tree wordt de stroom gesloten en het groene lampje begint te gloeien. Je ziet dat het heel eenvoudig is. Maar eenvoudig of niet, ik weet dat het lieve kind naar beneden is gegaan, en dat waarschijnlijk met het enige doel, de voordeur te openen.

— Zou ze dan de benen willen nemen?

— Nee, Charles, ze zal anderen binnen willen laten. Kijk, de tweede verrassing van Henderson, dat rode lichtje in de andere hoek van de kamer. Zie je het gloeien? Dat staat in verbinding met de huisdeur en het bewijst, dat de dame op dit ogenblik de deur heeft opengedaan. Het is altijd prettig, als men weet wat er in huis gebeurt. En nu snel de gasmaskers voor, want men kan nooit weten waartoe ze hun toevlucht nemen. Zo nodig je bewusteloos houden, maar zorg, dat je revolver niet bewusteloos is, en neem haar in je hand. Men kan nooit te voorzichtig zijn. En je pruik weer op, vlug.

— Maar laat je nu die bandieten kalm hun gang gaan, als ze er vandoor gaan met je geld?

— Dan hebben zij voor een waarde van nog geen vijf dollar meegenomen.

Juist op dit ogenblik ging het kleine, rode lampje weer uit, als bewijs, dat de voordeur gesloten werd, en dat de medeplichtigen van het meisje met de madonna-ogen in het huis waren, tenminste, wanneer de opvatting van Raffles de juiste bleek te zijn.

Brand had zich zo snel hij kon

naar zijn eigen slaapkamer teruggetrokken daar zijn pruik weer opgezet, waarna hij naar bed ging, maar pas nadat hij het gasmasker had opgezet en ook het licht in zijn vertrek had uitgedraaid.

Alles was nu donker, op het nachtlampje na in de slaapkamer van Raffles.

Maar al bedekte het gasmasker zijn gezicht, Brand hoorde voortreffelijk en zijn gehoorzenuwen waren verscherpt door de spanning, waarin hij verkeerde.

Er verliepen nog ongeveer tien minuten en toen hoorde hij hele zachte voetstappen in de gang. Er werd iets aan het slot gedaan, maar zo zacht, dat hij het zeker niet gehoord zou hebben als hij geslapen had en daarna klonk er iets als de slagen van een kleine luchtpomp; Raffles had dus wel goed gezien, de bandieten persten gas in de kamer.

Na een kwartier kon Brand zelfs

door het masker heen de zwakzure lucht ruiken van het gas, dat zich in het vertrek bevond: de bandieten wilden hun werk zeker goed doen.

Toen werd alles weer stil. Nogmaals verliepen er vijf à tien minuten en Brand waagde het er op even het masker van zijn gezicht te lichten en adem te halen.

Weliswaar was de aanwezigheid van het gas nog merkbaar, ondanks het open raam, maar gevaarlijk was het niet meer.

Brand stond zachtjes op, deed het raam dicht en nauwelijks lag hij weer in bed, na het masker te hebben verstoppt en zijn revolver in de vuist te hebben genomen, of de kruk van de deur werd langzaam omgedraaid en het meisje met de madonna-ogen trad binnen, voorzien van een dievenlantaarn en gevolgd door vier mannen, die alle vier gasmaskers voor hadden.

HOOFDSTUK VII.

WIE HET LAATST LACHT...

Enige ogenblikken bleven die vijf personen onbeweeglijk bij de deur staan en keken naar het roerloze lichaam van de zogenaamde mevrouw Potter in het grote bed, waarvan de lakens en dekens door elkaar lagen, alsof de vrouw zich gekronkeld had onder de invloed van het bedwelvende gas.

Brand had zijn hoofd zo op het kussen gelegd, dat zijn gezicht naar de kamer was gericht, zodat hij door zijn halfgesloten oogleden alles nauwkeurig kon zien wat er gebeurde.

Hij zag, hoe Elise naar de tussendeur ging, een blik in de kamer van Raffles wierp, tevreden knikte en toen op tamelijk luide toon zei :

— Kom er maar in, jongens, de weg is veilig; die oude taart en Potter zelf worden in de eerste uren zeker niet wakker; het middeltje heeft voor de zoveelste maal alweer goed geholpen.

De sluwe dievegge liet geen ogenblik verloren gaan, maar doorzocht haastig het hele vertrek met een handigheid, die maar al te duidelijk bewees, dat zij het werkje meer bij de hand had gehad.

Zij bleek ook heel goed te hebben onthouden waar de zogenaamde mevrouw Potter die avond haar juwelen had gelaten, want zij ging direkt naar de grote toiletspiegel, zocht even in de tas van haar meesteres naar een sleutel, opende een van de laden van de ladenkast, nam er een juwelenkistje uit, opende ook dit

met een tweede sleutel en haalde er alles uit, wat ze er in vond.

— Kom eens hier met je tas, Bill, beval zij.

Onmiddellijk kwam een van de bandieten gehoorzaam dichterbij, gewapend met een splinternieuwe leren portefeuille, die hij haar geopend voor hield.

Het meisje met de madonna-ogen smees de juwelen met een onverschillig gebaar in de tas, zocht hier en daar nog wat sieraden bij elkaar, een gouden broche, een paar kleine oorbellen, gooide die bij het andere en zei daarop tegen haar bendeleden :

— Nu naar de kamer van de oude Potter; er moet een juwelen doekspeld zijn, een paar gouden manchetknopen, een groot gouden horloge, en nog wat meer van die snorrepijperij.

Zij verdween in de slaapkamer van Raffles, door twee mannen vergezeld, terwijl de anderen achter bleven om een wakend oogje te houden op hun slachtoffer, dat zij bedwelmd dachten te hebben.

Brand hoorde duidelijk hoe in het aangrenzende vertrek een paar laden werden opengetrokken en een kistje werd geopend en weer gesloten, waarop het drietal weer terug keerde. Red Bill deed zijn tas voorlopig dicht.

— Nu naar beneden, jongens. Naar de brandkast. Daar zitten de spullen. Daar is geld in overvloed.

— Je bent een duivelskunstenaar.

res, meid, riep Red Bill vol bewondering uit. Weet je de lettercombinatie. Ja, natuurlijk...

— Maak je maar niet ongerust. De oude ezel vertrouwde me, alsof ik zijn dochter was. En het zal gemakkelijk gaan, dat verzeker ik je. Kom vlug mee, dan kunnen wij nog vannacht alles in veiligheid brengen op de bekende plek.

Een ogenblik daarna waren allen weer het vertrek uit, nadat zij de ramen, die zij wijd open hadden gezet, hadden gesloten.

Nauwelijks was de deur achter hen dicht gevallen, of Raffles verscheen op de drempel van de tussendeur.

Hij had zijn wijsvinger op de lippen gelegd, en zei fluisterend :

— Trek, zo gauw je kunt, je vrouwenkleren uit, want er zal wel iets gebeuren, waarbij je het gebruik van je benen onbelemmerd nodig zult hebben.

— Wat gaan we doen ?

— Hen na natuurlijk. Heb je niet gehoord, dat de jongeman van plan is het gestolen goed « op de gewone plek » te gaan brengen ? Je kunt er wel zeker van zijn, dat daar nog meer is en ik zie niet in, waarom wij niet zouden proberen het daar weg te halen. Maak vlug voort.

Terwijl Brand zo snel hij kon zich zijn lastige vrouwenkleren uittrok, een broek aanschoot en zijn schoenen aantrok, opende Raffles opnieuw voorzichtig het raam van zijn slaapkamer, na alle lichten in de kamer te hebben uitgedraaid en bewoog zijn rechterhand, waarin hij de brandende zaklantaarn had genomen, een paar keer op bijzondere wijze heen en weer.

Raffles hoefde niet bang te zijn, dat de wagen te erg zou opvallen bij de achtervolging, die nu zou plaats vinden, want het is om twee uur in de nacht in New York even

druk als om twaalf.

Daarop sloot hij het raam weer, kleepte zich op zijn beurt geheel aan, drukte een slappe pet op het hoofd, stak zijn masker bij zich, overtuigde zich dat zijn revolver en andere noodzakelijke instrumenten in orde waren en bereidde zich daarop er op voor om met Brand weer een poosje zwijgend te wachten op het verdere verloop van de dingen, om daarnaar te handelen.

Na verloop van ongeveer een kwartier schenen de bandieten al klaar te zijn met hun werkzaamheden in de studeerkamer van de zogenaamde Potter en dat was geen wonder, want Elise Maydrift had de sleutel in de slaapkamer van haar meester gevonden en daar zij de lettercombinatie wist, had zij niets anders hoeven te doen, dan het slot te verstellen en de kast met de sleutel te openen.

Er klonken zachte voetstappen op de trap en even begon het rode lichtje weer te gloeien, als bewijs dat Elise de trap weer was opgegaan. Waarschijnlijk moest zij nog iets halen uit haar kamertje.

De twee mannen stonden klaar en nauwelijks ging het rode lampje weer aan als een teken, dat de buitendeur geopend werd, of dezen verlieten op hun beurt haastig het huis, na zich te hebben overtuigd dat de weg veilig was.

Zij zagen het vijftal haastig de straat oversteken en toelopen op een grote, gesloten auto, die schuin tegenover het huis aan de overkant van de straat stond te wachten.

Zo snel zij konden, liepen zij om het huis heen en daar stond de snelle wagen al klaar, met Henderson achter het stuur.

Raffles en Brand sprongen in de wagen, nadat de eerste de reus had toegeroepen :

— Volg die donkergroene limou-

sine, James, maar nader haar niet te dicht, vooral niet, als zij New York mocht verlaten.

Henderson tikte aan zijn pet en op hetzelfde ogenblik zette de auto zich in beweging.

De tocht duurde ongeveer een uur.

De auto verliet echter New York niet, hoewel hij een van de buitenwijken bereikte, en Raffles, die de andere auto steeds zoveel mogelijk door de voorruit in het oog had gehouden, zag, dat hij nu stopte voor een kleine, eenvoudige villa, omgeven door een grote tuin.

De vijf mensen, die er in hadden gezeten, stapten snel uit en liepen snel over het tuinpad tot de voordeur van het huis, die door een van hen geopend scheen te worden, zonder dat de anderen om zich heen hadden gekeken.

En dat mocht een geluk worden genoemd, want hoewel het donker was, en hoewel Henderson de lichten van zijn auto gedoofd had, kon men de wagen tamelijk duidelijk zien op de brede, op dit punt vrijwel verlaten straatweg.

— Parkeer de auto ergens, James, en kom zo snel je kunt bij ons; wij gaan het huis vast eens verkennen, beval Raffles, nadat hij en Brand waren uitgestapt.

Zij slopen zo snel ze konden naar de kleine villa, waar juist op de eerste verdieping een tweetal ramen verlicht werden, waarvoor vervolgens de gordijnen werden dichtgeschoven.

Het huis bleek, behalve de voordeur, ook nog een achterdeur te hebben, zoals de beide mannen opmerkten, toen zij er om heen liepen.

Aan de zijkant waren er, met de kozijnen ongeveer op manshoogte, een paar ramen; voor iemand als Raffles was het dus al erg gemakkelijk, dit huis binnen te dringen.

Toen Henderson dan ook een paar

minuten later bij hen kwam, werd direkt het aanvalsplan opgemaakt.

Zij zouden gewoon door een van de zijramen binnen klimmen en de rest zou waarschijnlijk niet veel om het lijf hebben.

Maar juist toen dit besloten was, hoorden de drie mannen de achterdeur van het huis opengaan en, hoewel zij zo snel ze konden om het huis heenslopen, om te zien wat er gaande was, kwamen zij juist even te laat.

Een man, in wie Brand direkt een van de bandieten herkende, die zich in zijn slaapkamer hadden bevonden, sprong op een motor en reed er halsoverkop mee weg.

— Verduiveld, als hij er maar niet met de buit vandoor is, fluisterde Brand verschrikt.

Maar Raffles haalde de schouders op en zei:

— Ik denk, dat hij alleen de juwelen en het goud dat hij bij ons gestolen heeft, ergens anders gaat heenbrengen. Laat hem zijn gang maar gaan; er zal hier nog genoeg te vinden zijn.

Zij liepen weer terug naar de zijgevel van het huis en in een oogwenk had Raffles de afsluiting van een van de ramen open gebroken en konden de drie mannen naar binnen klauteren.

Zij waren nu in een zeer smaakvol gemeubileerd vertrek, blijkbaar een soort salon, waar zij zich echter niet ophielden, want zij begrepen wel, dat zij hier niets zouden vinden.

Zij deden hun maskers voor en verlieten het vertrek, volgden de gang, gingen de trap op, die naar de eerste verdieping leidde en stonden op het portaal even stil.

Uit een van de kamers klonk luid gelach en de stem van het meisje met de madonna-ogen, dat uitriep:

— Het is een goede week voor

ons geweest, kerels! Ik heb hier al honderdveertig duizend dollar geteld.

Het rinkelen van goudgeld be- wees Raffles, dat hij onmogelijk een beter ogenblik had kunnen uitkie- zen om zijn nachtelijk bezoek hier af te leggen.

— Zet je schouders maar eens even tegen dat paneel, James, fluis- terde hij de reus toe.

Henderson nam een aanloopje, drukte even zijn geweldige schou- ders tegen het deurpaneel en kra- kend vlogen de dunne planken uit de deurlijst.

Op hetzelfde ogenblik stak Raffles zijn revolver door de opening en be- velend klonk zijn stem:

— Handen omhoog!

Terwijl hij de dodelijk geschrok- ken bandieten, die om een tafel za- ten, met zijn wapen in bedwang hield, opende Brand de deur, door zijn hand door de opening te steken en de sleutel, die van binnen op het slot stak, om te draaien. Daarna kwamen de drie mannen binnen.

Met van woede vertrokken, bleke gezichten zaten de drie mannen met opgeheven handen om de tafel, met tussen hen in een grote stapel goud- geld, juwelen en bankbiljetten.

Raffles wendde zich tot het meis- je, dat met over elkaar geslagen ar- men hem aanstaarde met ogen, die nu allesbehalve op die van een ma- donna leken en zei:

— Pardon, knappe bazin, mijn verzoek gold ook u. Steek je lieve handjes maar eens omhoog; ik ver- trouw je voor geen cent. Je bent wel een handig kameniertje, maar een even handige dievegge.

— Potter! riep het jonge meisje met opeengeklemd tanden en een blik van felle haat trof de gemasker- de.

— De naam doet er niet toe, jongedame, kwam Raffles spottend.

Noem mij zoals je wilt.

Hierop wendde hij zich tot Hen- derson en zei:

— Bindt die schurken eens even vast, vriend.

Direkt ging Henderson aan het werk, niet erg zachtzinnig en hij bond twee van de kerels met de rug- gen aan elkaar vast, alsof het spie- ringen waren, waarop hij het waar- dige drietal niet bepaald met voor- zichtigheid in een hoek van het ver- trek neerdrukte.

Met ogen, die brandden van wraakzucht, had het meisje het moe- ten aanzien, hoe Raffles met non- chalant gebaar alles wat er op tafel lag, in de wijdgeopende tas streek, die Brand geopend onder de rand hield.

Toen barstte zij met een gillend gelach uit:

— Ellendeling! Je bent een be- drieger! Maar lach niet te vroeg. Je eigen geld en je juwelen, meer dan honderdduizend dollar, zijn al in veiligheid gebracht! Haha! dat dacht je niet, is het wel?

— Pardon, Miss Elise, ik heb de kerel op zijn motor zien wegrijden, antwoordde Raffles koeltjes, en ik heb hem kalm zijn gang laten gaan, ofschoon ik hem gemakkelijk had kunnen neerschieten, omdat de goe- de man voor een waarde van hoog- stens twintig dollars bij zich had. Want hoe het mij ook spijt voor je, Miss Elise, de juwelen waren van glas, de gouden broche van koper, de bankbiljetten van gewoon papier en de parels kun je bij iedere hande- laar in feestartikelen voor één dollar het ons kopen.

Dit was te veel voor het meisje met de madonna-ogen; als een ra- zende kat vloog zij op Raffles toe en in haar rechterhand glinsterde een spitse dolk.

Maar vóór zij kon toestoten, had Raffles haar al bij de pols gegrepen,

In zijn ijzeren vuist ontspanden zich haar vingers en de dolk viel op de grond.

— Geen dramatische uitbarstingen, alsjeblieft, Miss Elise, zei Raffles koeltjes. Je hebt er beslist geen reden toe, ik laat je vrij. Maar maakt geen misbruik van mijn toegeeflijkheid, een tweede keer zou ik waarschijnlijk minder consideratie gebruiken. Maak gauw dat je wegkomt en probeer iets beters van je leven te maken. Wat die drie bandieten betreft, ik zal even van de telefoon gebruik maken en de politie opbellen. Denk er echter om, dat wij het huis in het oog zullen houden, totdat wij de politie zien voorbijrijden

en doe maar geen poging je vriendjes te bevrijden, want dat zou je toch niet lukken. Je hebt met een sterke tegenpartij te doen, sterker, dan je nu nog niet kunt vermoeden. En wees nu zo goed Miss Elise dit huis zo snel mogelijk te verlaten; mijn grote vriend hier zal wel zo goed zijn je uitgeleide te doen. En hij zal je dan gezelschap blijven houden, totdat wij zelf buiten zijn, want je mocht zelf eens zin hebben de politie te waarschuwen. Het is mij inderdaad een genoegen geweest, lieve schat, kennis met je te hebben mogen maken; je bent werkelijk bijzonder interessant.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

EEN BLONDE FURIE

11 Spannende Oorlogsboeken

VOORHEEN fl. 88,90

NU VOOR SLECHTS fl. 28,85

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand

Afschuwwekkende, meedogenloze realiteit

Deze zeer bijzondere serie begint met de meest gelezen oorlogstrilogie door TH. PLIEVIER — 1. MOSKOU (Het begin). Het grootste epos van de Duits-Russische strijd in modder en sneeuw — 2. STALINGRAD (Het keerpunt). De tragische en aangrijpende vernietiging van het zesde Duitse leger — 3. BERLIJN (Het einde). Duitslands ondergang en bezetting. Bijna 1400 blz. Voorheen fl. 26,70. — 4. DE GOUDEN TAFEL (406 pag.) — 5. HET VLEES IS GEDULDIG (474 pag.), twee realistische, schokkende oorlogsromans van W. HEINRICHS. Voorheen fl. 23,80 — 6. IN ZOEKLICHT EN AFWEERVUUR. Het adembenemende en spannende boek van Guy Gibson over de bombardementsvluchten boven Duitsland, 414 pag. Voorheen fl. 6,90 — 7. VERRADER IN OPDRACHT. Alexander Klein schreef deze keiharde spionage-roman. 350 pag. Voorheen fl. 6,90 — 8. SPOREN IN DE LUCHT, de gruwelijke oorlog in de lucht komt in dit boek van James Aldridge wel zeer scherp tot uiting, 341 pag. Voorheen fl. 7,90 — 9. INTERNATIONALE ZONE door Reinhard Fedemann. Een boek, geladen met een buitengewone spanning. 213 pag. Voorheen fl. 5,90. — 10. DE ONSTERFELIJKE SERGEANT door John Brophy. Het harde epos van de meedogenloze woestijnoorlog, 217 pag. Voorheen fl. 4,90. — 11. JACHT OP DE BISMARCK. Dit aangrijpende boek van Frank Bennand zal geen nadere toelichtingen behoeven, 189 blz. Voorheen fl. 5,90.

Deze 11 spannende oorlogsromans (4043 pag.) kostten voorheen fl. 88,90. Nu, elk boek gebonden, in een moderne plastic band, voor de ongelooflijk lage prijs van totaal slechts fl. 28,85.

De boeken zijn alleen voor rijpere lezers. Men vermeldt bij bestelling: «Serie C». (De boeken zijn ook afzonderlijk verkrijgbaar: 1 t/m 8 à fl. 2,95, 9 t/m 11 à fl. 1,75 per stuk).

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand.

Boekhandel H. NELISSEN — AMSTERDAM

Leidsegracht, 108 - Postr. 60092 - Tel. 31791 - Gem. Giro N 2266

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden «Oorlogserie C». Het bedrag van fl. 28,85 / de 1e termijn van fl. * is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor rembourskosten bij ontvangst van de boeken betaald *

* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

L.L.

NAAM :

ADRES :